

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Søvnen

Citation: Wessel, Johan Herman: "Søvnen", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 149. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-wesselhhl-shoot-workid80074.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

SØVNEN.

Ode.

Duunvinget, silkeblød, du gled paa Øiet frem
Og hvisked': al din Sorg, dig selv, Stryange, glem!
Zarine.

Du, dobbelt skøn, fordi jeg sov !
Du skal min Tone Styrke give,
Du, blide Morgen! skal oplive
Den Røst, som synger Søvnens Lov.

Omsonst sig sødest Klang tilbød
Det tunge Øre at fornøie,
Og fra et dunkelt, svækket Øie
Til kiedsom Aand kun Ulyst flød;

Til Døden Livet grændsede,
Hver Evne syntes slidt af Ælde,
Og Bygningen til Fald at hælde,
Da du, o Søvn! mig vinkede.

Tung i din bløde Favn jeg gleeed,
Berøvet Vid og Syn og Stemme,
Liig den, som sank i Muldets Gjemme
Til mere varig Hvile ned.

Jeg tryg mit Væsen dig betroér,
Jeg spørger ei, hvad stærke Stytter
Imidlertid fra Fald beskytter
I tynde Luft den tunge Jord.

En Hær af Verdener utalt,
Som mig omgive, hvis de skeie
Et Haar bredt fra de vante Veie,
Et Kaos gjør af mig og alt;

150

Min Undergang et Haar bredt nær,
Jeg slumrer sødt, jeg intet vover;
Han vaager, han, som aldrig sover,
For alt, og for hvert Støv i sær.

Som jeg den halve Klode var,
Indsvøbt i Mørkheds tause Taage,
Og paa de lukte Øinelaage
Din grumme Broders Billed bar.

Men Ilden ulmer, Livet groer;
Du snart igien skal Kræfter vinde,
Min Aand, du snart igien skal finde
En Morgen skøn, din Skaber stoer.

Saa danner Aarets Morgen sig;
Og Jordens Safter Liv udklække,
Naar, under hvide Sørgedække,
Naturen synes ligge Liig.

Nu Kraft til alle Aarer flød,
Nys slappe Drivefiædre spændtes,

Til Siælens Pleie Væsner sendtes,
Som spillede i Søvnens Skiød.

Med Moders Ømhed bød du dem
Den spæde Fostersøn fornøie,
O Søvn! og for din Yndlings Øie
Hver ønsket Scene bringe frem.

Du bød dem i den Elskers Bryst,
Som en uhældig Lue næerte,
Og som forgiæves Suk fortærte,
At gyde Lægedom og Trøst.

Hans grumme skabes om i Hast,
Hun med Citheres Smiil ham vinker,
Og Ømhed i hver Mine blinker,
Og Himlen i hvert Øiekast.

Du bød dem løse fængslet Fod,
De Slaven tit paa Tronen satte,
Gav nøgen Armod Perus Skatte,
Og den fortrykte Haab og Mod.

151

Den usle, segnet i en Vraae,
Tryk bag det Dække, som du drager
Imellem ham og Dagens Plager,
Med Smiil paa blege Kinder laae.

Ei SmerTERS giftig Braad formaaer
Dit Slør, o Søvn! at giennemtrænge.
O ! skiul ham bad det, skiul ham længe,
Hans Bødler vaager uden for.

Men blandt de blide Væsners Kor,
Som Siælen til dens Hæld bedrager,
Fornuften studsende opdager
Alvidenhedens sieldne Spoer.

Dybt i din skyggefulde Boe
Hvad mægtig Aand har valgt sig Tempel ?
Dens Udsagn bær et Guddoms Stempel,,
Som Vantroer selv forbaust maae troe.

Men Tidens Maal i virksom Gang
De nu fuldmodne Evner bringer,
Og Søvnen flyer paa Nattens Vinger
At lindre fierne Landes Trang.

Nu strømte Lys og Sandhed til,
Nu faldt Fortryllelsernes Teppe,
Og Siælen fatted' endnu neppe,
At, hvad den saae, var Skuespil.

Vær hilset Morgen, Søvn farvel!
Tak for den svangre Roe og Varme,
Som nys i dine kiælne Arme
Nyt Liv udklækked' i min Siæl.

Hver Aand er frisk, hver Krop er stærk;
Hver Sands mod glade Indtryk tager,
Hvert følsomt Hierte Vellyst smager,
Og alt er Hæld og Søvnens Verk.

Og den har stemt til hellig Klang
De Tunger, som nu Luften fylde,
Og kappes Skaberen at hylde,

Som kiendes stor i deres Sang.

152

Du ene god og ene stor!
O! værdiges du at fornemme
Min ufuldkomne svage Stemme,
Blandt de utalte Stemmers Kor.

Meer værdig Verdnens og min Gud
Den fra forklaret Bryst skal lyde,
Da, naar mig evig Dag skal byde
Fra Gravens Nat at træde ud.

Men midt i jordisk Paradiis,
Hvad Tone kan mit Øre saare?
Forklares og din Lov ved Taare?
O Søvn! hvem hylér ud din Priis ?

Elendighed, hvis Glædes Stand,
Med dig begyndt, med dig ophører,
Den sukkende fra sin Velgjører
Nu fløi til Virkeligheds Land.

Skal og - snart vægrer sig min Røst
At yttre denne fæle Tanke,
Skræk synes i hver Aare banke,
Og Rædsler tordner i mit Bryst -

Skal og den store Morgens Bud,
Som os af sidste Søvn bør vække -
Hvem skal den Vaagnende forskrekke?
Mit Blod blev lis! o ! frels mig Gud!